A TÜNDEFA VIRÁGA

FORRADÁS TRILÓGIA I.

ALBA FERRO

ALBA FERRO

A TÜNDEFA VIRÁGA

FORRADÁS TRILÓGIA I. KÖTETE

ALBA FERRO

A TÜNDEFA VIRÁGA

FORRADÁS TRILÓGIA I. KÖTETE

Írói megjegyzés: mindent úgy olvass, ahogy írva vagyon.

Alba Ferro: A tündefa virága – Forradás trilógia I.

©Alba Ferro, 2025

Szerkesztés: Tira Nael

Tördelés és korrektúra: Tira Nael

Borító és grafika: Ofra Dóra – https://www.instagram.com/ofra.dora/

Szerző elérhetősége:

https://www.facebook.com/albaferroszerzo

https://www.tiktok.com/@albaferroszerzo/

https://www.instagram.com/alba.ferro.szerzo/

Kiadja: Fairbooks Kiadó és Írói Műhely, 2025

www.fairbookskiado.hu

Felelős kiadó: Turai Angéla

Lajosmizse, 2025

Készült az EPDB Nyomtatási Központ Zrt.-ben

Felelős vezető: Gellér Ágoston József vezérigazgató

www.epdb.hu / Telefon: 1/371-4630 / E-mail: konyvgyartas@epdb.hu

ISBN: 978-615-6681-59-1

Minden jog fenntartva! A mű egyetlen része sem másolható, sokszorosítható, vagy használható fel a szerző és a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

Vélemények

Azt kell mondanom hogy egyre jobban imádom ezt a történetet. Annyira magával ragadó hogy szinte fájt, hogy vége lett.

Egyre jobban imádom Kait és Néát. Nagyon tetszik Kai gondoskodása és hogy még ő maga is meglepődik ezen. Nagyon jó volt látni hogy Néa minden eshetőséget végiggondol(...)

Hürkeczné Márkus Nikoletta

Az egész történet úgy jó ahogy van. Van benne akció, egy kis lelki ráhangolódás a másikra és egy kis vicc is.

Basszus már most olvasnám az egész történetet!

Ihász Adrien

Imádom, ahogyan írsz, a világot amit létrehoztál, varázslatos.

Nagyon szerettem a történetet és a karaktereket is. A világot könnyedén magam köré tudtam képzelni, és a természet minden egyes pontját, és érzését is át tudtam venni.

Az ételek leírása, az pedig valami csoda volt! Minden egyes étel ízét éreztem a számban, és sokszor meg is kívántam őket. Úgyhogy éhesen senki se olvassa el!

bookwonderand, Klau

Tetszik a társadalomkritika, hogy nőként mennyire, de mennyire nehéz.

Ha nem a társadalomkritikát, a mélyebb jelentést nézzük, akkor a karakterek személyisége. És őszintén odavagyok a városnevekért.

Anna Barbara Hegedűs

Az egész könyv hangulata, atmoszférája olyan varázsos volt. Végig ott volt bennem a feszültséggel teli várakozás, hogy vajon mi derül ki Néáról, vajon mitől különleges. (És hogy mikor kerülnek végre közelebb egymáshoz Kaival)

Még mindig Lyran a favorit nálam, de én imádom az ilyen szélsőséges természetű mellékszereplőket.

És mi volt ez a cliffhanger a végén??? Olyan befejezést csaptál le elém, hogy máris akarom a folytatást.

doribooks24, Dóri

Lejátszási lista

1. Crown [Extended Version] – Camila Cabello & Grey (Bright: The Album)
2. Power is Power from For The Throne Music by the HBO Series GOT
3. Darkside (feat. Kiiara) – Ty Dolla $ign
4. Do You? – TroyBoi
5. Middle of the Night – Elley Duhé
6. Fairy Tale – Ekali & Elohim
7. Human ft. Echoes (DEVANK REMIX) – John Summit
8. No Bad Vibes (Official Video) – Jazzy, KILIMANJARO
9. Shiver (DEVANK REMIX) – John Summit & Hayla
10. Crowded Places – BANKS
11. Paint It, Black – Ciara
12. Settle For Less – ZHU, Sabrina Claudio
13. i miss u – Au/Ra, Jax Jones
14. Strangers – Kenya Grace
15. Before I Move On – Mellina Tey
16. God is a woman – Ariana Grande
17. Don't Look Back – Ludovico Moro
18. Eyes Closed – Halsey
19. Blur – KREAM x Marlo Rex
20. HEAVEN – Isabel LaRosa
21. We are Gods|Black Widow Final Trailer Music – Audiomachine
22. For U (feat. SHE) – SMNM
23. Wicked Game (feat. Annaca) – Ursine Vulpine

24. Don't Rush – Harrison First & AIYA
25. Awake – FORXST
26. I Can't Sleep (slowed + reverb + lyrics) – Sammi Vilano
27. Lonely – Azee
28. Sugar (Cover) – YA NINA
29. Used To This (ft. Issey Cross) –Wilkinson
30. Fiction – Echos
31. Where Are You (Slowed) – Otnicka
32. Let Me Live Just One More Night – Azura
33. Babel (Slowed + Reverb) – T3NZU
34. LOVE IS A... – PVRIS
35. By The River – TripTrap
36. This Is What It Feels Like – BANKS
37. Quit ft. Ariana Grande – Cashmere Cat
38. Her & the Sea – CLANN

YouTube Playlist:

Azt mondtad, ez a kedvenc történeted tőlem,
pedig te minden általam leírt szót olvastál.
Hihetetlen, hogy sosem foghatod majd
a kezedben könyv formájában.
Örökké a szívemben és a történeteimben:
Édesanyám.

1. Nyitorka

Néa

Valami megváltozott. A madarak elcsendesedtek körülöttük, a kora tavaszi erdő nyugalma elszállt, Néa tarkója bizsergett. Érezte, hogy figyelik. A szíve gyorsabban kezdett verni. Csak lassan, óvatosan járatta végig a tekintetét az épp csak zölddel hintett bokrokon. A félhomály árnyékai azonban elrejtették előle a leselkedőt, hiába meresztette a szemét.

Csuklyája alá tűrte arca körül göndörödő vörös tincseit. Igyekezett lerázni magáról a mázsás fáradtságot, elrejteni a sántítását, mert ha Lesana észrevenné, újra követelné a nagyobb csomagot, pedig a súly épp semmit sem adott hozzá a nyomorúságához, talán még segített is, hogy mindkét vállát egyformán húzták a nyitorka vajsárga virágaival teletömött vászontarisznyák.

Szusszant egyet. Végre kiértek a falu közelét jelző irtásra, idehallatszott a faluszéli kutyák csaholása.

Próbálta semmibe venni a rossz érzést. Hamarosan hazaérnek. Nem lesz baj.

A satnya facsemeték, kósza bokrok között kitaposott ösvényt jobban érte a nap, így nem süppedt sárba a cipője, azonban a göröngyök ugyanúgy megkeserítették az életét, nem tudott gyorsabban lépkedni. Bosszúsan fújt egyet. Nem elég, hogy a bal lábán kilyukadt a cipőtalpa, ráadásul a rendes kapcarongyból is kifogyott.

Már átázott, nagy részben szétfoszlott az, amivel reggel becsavarta a lábát. A nagylábujján és a talpa elülső részén nőtt hólyagok mostanra kifakadtak, a bőre kisebesedett.

Ha egyedül lenne, megengedné magának a sziszegést, de Lesana túl élelmes volt. Néa a következő lépésnél erősen beszívta a leszálló ködtől nehezedő levegőt. Balzsamként hatott rá, ahogy a tavalyi avar édes rothadásszagával keveredett a korai virágok illata.

– Már lement a nap – pislantott fel rá aggodalmasan Lesana. Hátrasimította kósza, kéregbarna hajtincseit, amik kiszabadultak két hajfonatából, mélyebben a csuklyája rejtekébe húzódott, aztán ügyetlenül masnira kötötte a mohazöld köpeny két alsó bőrszíját is.

Néa elnyomta a késztetést, hogy csipkelődjön, amiért kisgyerekként viselkedik. Talán ő is érzi a veszélyt, ezért inkább dicséretet érdemelne. A megérzései megmenthetik az életét.

Tizenhárom évesen szinte egymagas vele, már majdnem felnőtt. Amikor a minap teregetett, Néa látta a szomszéd fiát a kerítésüknél lebzselni, és észrevette Lesana bátorító félmosolyát is, amit felé küldött.

Ez a vékony hangocska, amin a közelgő sötét miatt panaszkodott, azonban még mindig jobban illett hozzá, mint az udvarlás. Azt még néhány évig hanyagolhatná.

Nem mintha Néa bármitől meg tudná óvni.

Önmagát sem tudja.

– Már látni a kémények füstjét, az meg ott a Kolostor-domb – bökött jobbra az állával. A szinte még csupasz ágak között látni lehetett a dombot és rajta a komor kőépületet. – Hamarosan meggyújtják a máglyát a toronyban.

– Kell is. Ebben a ködben. – Lesana hangját enyhén reszketeggé tette a félelem.

Az igaz, hogy ilyenkor már otthon lenne a helyük, és egy bizonyos, Néa nem fogja elkerülni a szidást. Sőt örülhet, ha annyival megússza. Talán kivételesen meg is érdemli. Nem mintha az apjának szüksége lenne indokra.

A gondolatra fojtogatni kezdte a tehetetlenség.

Már megbánta, amiért leszedték az összes nyitorkát a két szilfa között, de nem akart még egyszer ugyanoda visszatérni, amikor holnap máshová készült.

A legjobb, ha felvidítja Lesanát, mire hazaérnek, mert ha a lányka egyetlen szót szól arról, hogy megijesztették a fák között növekvő árnyak…

– Kifáradtál? Holnap még messzebb megyünk.

Lesana erre megpördült, Néa majdnem nekiütközött. A lányka szeme felcsillant a csuklya alatt.

– Végre! Ugye a vén tölgyhöz? – Még arra is maradt ereje, hogy szökkenjen egyet izgalmában. – Tavaly nem vittél el – jegyezte meg kissé megbántottan.

Néa mosolyogva megtaszította a vállával, hogy továbbinduljanak, csak azután válaszolt.

– Nem rajtam múlott, emlékszel?

– Nagyapa néha kibírhatatlan…

– Ss! Nehogy meghalljam még egyszer! – sziszegte Néa. Lesana erre csak magasabbra emelte az állát.

– Igenis az! Aggbükkre megyek férjhez, mint anyám. Vagy talán Diósvölgyre. A híremet se hallja!

– Lesana! – ingatta a fejét Néa, de nem talált erőt hozzá, hogy még egyszer leszidja. A lányka akaratos volt, mint egykoron Héda. A nővére se akart hozzámenni csak úgy bárkihez, akit az apjuk kiszemelt, kivárta, míg a szomszédos városból kiszemelte magának valaki, amikor a vásáron voltak.

Persze Lesana ugyanúgy meg is engedhette magának az ellenkezést. Hála a derűs égnek, nem szennyezi a vérét egy erőszaktevő nor öröksége, így a nagyapja a tenyerén hordozza. Ő nem csak egy megtűrt senki a saját szülei házában.

– Velem jössz te is… – tette hozzá a lányka szégyenlősen.

Ő csak visszamosolygott rá.

Szépséges szép álom volt itt hagyni Csillagfást, legfőképp az embert, akit apának kellett neveznie, de köze se volt hozzá. Esélyt sem látott a menekülésre. Sosem akaszkodna Lesanára, ahogyan Hédát is visszautasította, amikor hívta magához Aggbükkre. A nővérével nem is beszélhettek egymással egy ideig, azonban Héda tárt karokkal fogadta otthon, és gond nélkül osztozott vele mindenén.

Habár ha igent mondott volna, és Aggbükkre költözik, akkor valószínűleg elkapja a tüdővészt, és már ő is a föld alatt pihenhetne, mint a szeretett Héda. Az is csoda, hogy akkor megúszta, amikor végig drága nagyanyó mellett maradt a betegsége idején. Egészen az utolsó pillanatig. Pedig csak ötévesforma lehetett.

Akkor látott először halált.

Néa beleborzongott az emlékbe.

Az már kiesett az emlékezetéből, hogyan került utána a kolostorba, az árvák közé. Azóta se kérdezte meg, hogy a saját édesanyja adta-e be a papokhoz. Akkor még túl girhes volt, csak etetni kellett volna.

Ha belegondolt, néhány évvel lehetett fiatalabb Lesanánál, amikor először megjött a holdvére. Halálra volt válva, azt se tudta, mi az, mert ha jött is lány a kolostorba, azt rögtön el is vitték az urak, örökbe. Bezzeg ő senkinek se kellett, úgy rakták ki a kolostorból, mint egy rühös macskát, amikor nehézkesen beismerte az egyik papnak, hogy vérzik ott.

Valamelyik falubeli szólhatott a családjának, hogy egy fa tövében bömböl. Az anyja adott neki rongyokat, megnyugtatta, hogy ez a nők sorsa, aztán rábeszélte az apját a befogadására. Akkor már elég erősnek ítélték a munkához. Nem mintha lett volna más választása, mint elég erősnek lenni.

Sóhajtva megrázta a fejét. Álmodni sem merne más sorsról. Minek tenné? A helyiek az apját fogadják fel, azt csak eltűrik, hogy Néa végzi el helyette a munkát, pénzt sose adnának a kezébe, szinte szólni se szólnak hozzá – ami időnként még áldás is. Az a néhány lyukas vas, amit az apjától kap, a másodkézből való ruhaneműjére se elég, nemhogy szökéshez! Hol találna munkát? Mi van, ha elrabolják, és még rosszabb sorsra kárhoztatják? Mégis ki állna szóba egy nor fattyúval? A vörös haja láttán minden tisztességes szíl hátat fordít neki.

Valószínűleg még őszre sem tud annyi pénzt összegyűjteni, hogy ne ezzel a lyukas talpúval kelljen beérnie, és kibírni még egy telet.

Akaratlanul is Lesana nyúlbundával bélelt, kecskebőr csizmájára esett a tekintete. Jogtalanul szorult össze a torka, mégsem tudta leküzdeni a feltámadó féltékenységét.

Szégyenkezve kapta el a fejét, és csak ennek köszönhette, hogy egy pillanattal az előtt vette észre a bodzabokor mögött bujkáló alakot, mielőtt eléjük lépett, és így még sikerült időben érdektelen kifejezést arcára öltenie – annak ellenére, hogy a torkába ugrott a szíve a favágó legidősebb fia láttán.

Azonnal értelmet nyert a rossz előérzete, ami idáig kísérte, mert a férfi a közelükben ólálkodhatott már egy ideje.

– Salek – mondta Néa ridegen, nélkülözve minden udvariasságot. Nem mintha a viselkedése bármit is változtatna egy másik ember szándékain.

A tagbaszakadt férfi egy ingujjban, a térdén foldozott gyapjúnadrágban és öntelt vigyorral az arcán toppant eléjük. Szanaszét álló fekete haja beleolvadt a terjengő sötétségbe.

– Kisasszonyok – hajtott fejet feléjük, nem kevés gúnnyal a hangjában és a mozdulatban is.

Néa lépett még egyet, enyhén oldalt – ezzel igyekezett Lesanát maga mögött, egy kicsit a védelme alatt tudni. Mert kétely nélkül felismerte a vadászó férfiállatot Salek összehúzott, bozontos szemöldökében, szűkülő éjsötét szemében, szájának savanyú görbületében.

Néa torkát szorította a parancs, amivel az unokahúgát futásra veheti. Próbálta lenyelni a feléledő pánikot. Már megfogadta, hogy soha, soha többé nem fogja hagyni magát. Inkább meghal. De Lesanáért hajlandó kiállni Salek leheletét a nyakán, a lila foltokat maga után hagyó vaskos ujjait a combján.

El kell terelnie a ragadozó figyelmét. Ennyit megtehet az unokahúga védelmében.

Nem állhattak egymással szemben tovább néhány pillanatnál. Csak a rettegés nyújtotta végtelenre az időt, miközben Salek végigmérte Néa pokrócból fabrikált, kopott köpönyegét, sárfoltos, rojtolódzó, seszínű szoknyáját, formátlan, vastag és főleg meleg, sötétkék gyapjúmellényét – az egyetlen ruhadarabot, amit az anyja készített neki egy hibásan festett gombolyagból.

Saleket nyilván hidegen hagyta koldus kinézete. A lyukas cipőjén se fog fennakadni, ha egyszer úgy dönt. Az se számítana, ha a disznók között henteregne, ha egyszer egy férfiállat úgy dönt, hogy kell neki egy lyuk.

Néa egy rövid imában kérte a hét eget, hogy Salek ne most döntsön úgy.

A férfi tekintete Néa mögé ugrott.

Ő lélegezni, mozdulni se mert. Remélte, hogy Lesanába szorult annyi életösztön, ami megvédi majd, ha mégis futnia kell.

– Szép esténk van, sétálásra való. – Salek tekintetét Néa szaporán emelkedő és süllyedő mellkasára szegezte. Persze a falu nor szukájának nem járt tisztelet.

Néát valamiért nevetés fojtogatta. Bizonyára mert nem sikolthatott.

Inkább némán kivárt.

Talán neki is futnia kellene. Beveti magát a fák közé, Lesanát meg a falu felé küldi. Mindketten megmenekülhetnek.

Salek zavartalanul bámulta. Néa gyomra felfordult éhes tekintetétől.

– Várlak a bedőlt falnál. Fordulunk egyet. Csak mi ketten.

Néa kurtán biccentett, képtelen volt bármilyen hangot kipréselni összeszűkült torkán.

Salek se várhatott díszes szavakat. A bodzabokor olyan hirtelen és hangtalan nyelte el, ahogy az előbb eléjük köpte.

Néa zsibogó fejjel karon ragadta Lesanát, maga elé lódította, majd szedni kezdte a lábát. Nem érezte a talpán a sebeket, a hideg sem érintette. A leányka könnyedén tartotta a tempót, még beszélni is maradt ereje.

– Ha Salek feleségül venne…

– Nem! – Néa azonnal megbánta az erélyességét, de nem engedhette, hogy az unokahúga ártatlannak lássa a világot. Így bárki kihasználhatja. Akkor sem engedheti, ha most megsérti a szigorú hangnemmel. – Salek nem jó ember.

– De…

– Figyelj rám! Egyetlen férfiban sem bízhatsz! Megértetted?

– Ugyan, Néa… Salek tisztességesen dolgozik, eltarthat. Nem kéne…

Néa megtorpant, kényszerítette Lesanát, hogy felé forduljon.

– Figyelsz? Soha, semmilyen körülmények között se maradj kettesben egy férfival! Megértetted? Ez duplán érvényes Salekra és az egész családjára!

Lesana szemöldöke között vékony árkot vetett a kételkedés.

Néa legszívesebben kirázta volna belőle ezt a makacsságot.

– A szomszéd fiúra is vonatkozik!

Lesana erre csak a szemét forgatta.

– Van annak a fiúnak neve!

Néa félelme tehetetlen dühhé alakult.

– Ígérd meg! Nem maradsz vele egyedül!

Lesana kihúzta vékony karját Néa szorításából. Sértetten felvonta az állát. Néa érezte a csontjaiban, hogy veszített.

– Nem vagyok már gyerek! A nagymama azt mondta, Edin jó fiú, nincs abban semmi rossz, ha beszélgetünk kicsit. Nem mindenki olyan, mint te! – Lesana megiramodott, minden lépésében döngött a bizonyosság, hogy őt nem bántja majd a világ. Néa rettegett a pillanattól, amikor az unokahúga rájön, ez mekkora hazugság.

Próbált megnyugodni, és nem magára venni az arcába lökött sértést.

Lesana három éve lakott velük, és csak annyit fogott fel, hogy Néa másként néz ki, mint a többiek errefelé. Talán fel se tűnt neki, ez mivel jár.

Néa diólevélfőzettel próbálta sötétíteni vörös tincseit, ami csak kicsinykét javított a helyzeten – legalább nem ritkított a haja. Viszont sosem lesz olyan, mint mindenki más. Világos szeme és szeplős bőre annyira nem is számított. Csak a hajával tudna valamit kezdeni!

Bicegve igyekezett beérni az unokahúgát. Bánta már a kioktatást.

Mit tudhat ő?

Lesana nem fattyú. Nem csak a nagyanyja szívjóságának köszönhette, hogy az apja nem vágta földhöz, amint kibújt az anyjából.

Fogalma sincs arról, kik azok a norok. Miért is tudná? Sosem hallott a messzi és hideg északon élő népről, vagy a hosszú háborúról. A népről, aminek tagjai nagyjából úgy nézhetnek ki, ahogyan Néa. Akik közül az egyik a saját házában ejtette rabul az anyját és erőszakolta rá magát három hosszú napon át, míg a férje a bükkösi vásáron volt.

Ebből fogant ő. Ezzel kell együttélnie.

Senki sem akarta.

Senki sem akarja.

Csak használni.

Az erejét szénahordáskor, kitartását a gyógynövények gyűjtéséhez, az eszét, amikor össze kell számolni az adományokat a kolostorban, a kezét, amikor cikornyás betűket kell rajzolni a megrendelt imakönyvek elejére, és végül a testét, mocskos vágyak kielégítésére.

Remegő ujjakkal ragadta meg a nyakában lévő kincset a gyapjúmellényén keresztül, hátha elcsenhet némi nyugalmat tőle. És mint mindig, amint megérintette, mintha kiszívták volna a tagjaiból a feszültséget.

Leengedte a kezét, mielőtt beérte Lesanát. Némán bandukoltak egymás mellett.

A ködszitálás lassan átáztatta Néa takaróból lett köpönyegét. A víz fényes cseppekbe gyűlt a növények zsenge levelein, az ágvégeken kipattani készülő rügyeken.

Akarattal nem nézett a ledőlt fal felé, ami a falu kezdetét jelezte. Senki sem tudta, hogy eredetileg ház volt-e, vagy egy ősrégi védelmi fal fennmaradt része. Mostanra ellepte a borostyán, a tetejét benőtte a fű és a vadvirágok.

Nem akart fordulni egyet Salekkal.

Nyelt egyet, hogy leküzdje a rátörő hányingert.

– Ne hidd, hogy holnap bármi csodát látsz majd.

Próbálta elterelni a saját és Lesana figyelmét is egy veszélytelen témával. Igyekezett közben az út menti fűcsomókra lépni a sáros út helyett, ahol a szekérkerekek vájatokat vésztek, amikbe posvány pocsolyák gyűltek. A falubeli kutyák ismerősként csaholva üdvözölték őket. Helyenként gyertya vagy olajlámpa sercent az ablakokban.

Néa némi lelkiismeret-furdalással ébredt rá, hogy lekésték a fejést, az anyjának egyedül kellett boldogulnia a kecskékkel meg kimérni a tejet. Sötétedés előtt el kell végezni mindent az állatok körül.

Ha szerencséjük van, az apja odalesz. Ő szokta átvinni a tejet a szomszédba, meg gyakran ott is felejtődik néhány pohárka olcsó lőrére.

Néa apja nehéz természetét csak a szesz tette még nehezebbé.

Hála a hét égnek, a papok készítette erős pálinkát faluszéliek nem engedhették meg maguknak. Néha jó oldala is akadt a szegénységnek.

A második utca balról ugyanolyan sáros volt, mint az összes többi. Kivéve persze a kolostorhoz vezetőt, amit ugyan kikövezettek, de ilyenkor, olvadás után, az se szokott jobban kinézni, a ráhordott sár ellepi, a kövek vészesen csúszóssá válnak.

Néa a szomszédék házfalába, kerítések deszkáiba kapaszkodott, nehogy elhasaljon. Cuppogott minden egyes lépése.

– Most mondtam, hogy már nem vagyok gyerek! – vágott vissza Lesana, és Néa egy pillanatra azt se tudta, ezt mire mondja, miről is beszélgettek. Aztán eszébe jutott a holnapi úti céljuk, a vén tölgy, és a körülötte keringő mendemondák. – Különben is… attól még, hogy te sosem találkoztál eggyel sem…

Néa irigyelte a lányka hiszékenységét. Megengedhette magának, hogy tündéken járjon az esze. Neki meg marad a valóság – ami ma este történt Salekkal, vagy ami még történhet, ha nem vigyáz. A férfi meglepte. Pedig ez rettentő keveseknek sikerült, mert Néa gyerekkora óta anyó szabályait követve jár-kel: nagy ívben kerüli az idegeneket, még inkább az ismerősöket. Az erdő jelzi, ha ragadozó mozog a fák között, és az embernél nincs veszélyesebb.

Elszokott attól, hogy társasággal járja az ösvényeket. Elvonta a figyelmét a beszélgetés Lesanával, Saleknak nyilván ezért sikerült rajtuk ütni.

Holnap nem engedhet meg ilyet. Salek veszélyes. Mindenáron el kell kerülniük. Azonban nem akart Lesanára ijeszteni. Csellel is elérheti, hogy csöndesebb legyen az erdőben.

– Talán tényleg megleshetünk egy tündét. Csak akkor lopakodnunk kell. Azt mondják, jobb a hallásuk, mint egy fülesbagolynak.

Lesana felé fordult, a házuk alacsony ablakán át kiszökő csekély mézsárga fény megvilágította a huncut mosolyt a lányka arcán.

– Akkor lopakodni fogunk! Tudtad, hogy Edin beszélgetett egyikükkel a tündefáknál? – lelkendezett a lányka, miközben oldalra emelte a keskeny kaput.

– No, végre! – lépett ki görnyedten a konyhaajtón az anyja, kezével óvva egy csonka gyertya pislákoló lángját. Vállát és fejét sötét kötött kendő védte a hidegtől. – Hagyd a kaput, irány befelé! – szólt rá az unokájára.

Néa nem tudta hová tenni a féltést, amit ilyenkor kihallott az anyja hangjából. Neki sosem jutott belőle. Ahogy a reggeli sült szalonnából se szokott. Még a zsírjából se.

Lesana köszönést motyogott, a résnyire nyitva hagyott ajtó felé vette az irányt. Ételszagú meleg levegő szökött ki a házból. Néa

gyomra megkordult, de persze nem tette szóvá. Sosem tenné. Azt furcsállta, hogy még egyáltalán felmerült benne az ötlet néhanapján.

Az eresz alatti kispadra eresztette a két, virágfejekkel teli tarisznyát. Látta az anyján, hogy neki még dolga lesz ma este.

– Üzentek azok a papok, van náluk egy tábla avas szalonna meg fáradt zsír. Eriggy érte!

Hát persze. Holnapután újhold, ilyenkor nézik át a papok a kamrát, kisöprik, ami megromlott, megeszik, ami még ehető, hogy aztán feltöltsék a tartalékaikat friss élelemmel az aggbükki vásárról. Ilyenkor lakomáznak a dombtetőn az árvák. Egy pillanatra Néa visszavágyott abba a régi életbe. Ritkán, de azért akkoriban előfordult, hogy megtelt a hasa. Ha babbal, akkor azzal, de nem kellett csak azért vizet innia, hogy a gyomrát ne mardossa az éhség, és el tudjon aludni.

Most az van, ami van.

Mennie kellett, jobb, ha arra figyel.

– A fizetség? – kérdezte kurtán. Nem fűlött a foga hozzá, hogy duplán megtegye a távot, ha pénz nélkül megy, és követelik rajta.

– Elfogadják majd szappanban. Még egy kicsi, és kifőzzük az első adagot.

Az anyja ezt persze úgy értette, hogy majd Néa fogja kifőzni. Dehát mindegy is volt, hogy mondja, mindketten tudták az igazságot.

Néa visszalépett az utcára, helyére emelte a kaput. Hiábavaló lett volna tiltakozni, vacsorát vagy időt kérni. Csak verést kapott volna érte, aztán úgy kellett volna felbaktatnia a dombra. Volt már ahhoz az élményhez szerencséje. Megérte hallgatni.

Úgyhogy, mint mindig, most is igyekezett mindenféle rossz érzést gyökerében elfojtani, aminek az lett a vége, hogy minden összegubancolódott benne.

Izzadság folyt végig a hátán. Könnyűnek érezte magát, a lába alatt fröcsögő sarat pedig messzinek.

A köd összesűrűsödött körülötte, gyapjúba csomagolta a világot, eltompította a hangokat, mintha csak ő létezett volna a mindenségben.

Szépséges gondolat.

Ha tetszett, nézz be hozzánk:

https://webshop.fairbookskiado.hu/